

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker sem že šestletni naročnik mladinskega lista »Zvončka«, upam, da ne boste zavrgli mojega pisma, ki je namenjeno v Vaš kotiček. Prej nekoč sem tudi pisal pismo, pa je mogoče zašlo v koš. »Zvonček« kot zvest prinašalec povesti, pesmi, zabav in drugega blaga, mi je zato najljubši mladinski list, ki mi daje mnogo razvedrila ter obilo drugih koristi, ki so človeku potrebne v življenju. — List plačam v večkratnih obrokih. Seveda, časih pa je tudi ta neprilika, da pod palcem »ni žvenka ne cvenka,« da bi plačal vse takoj.

Sem dijak III. razreda meščanske šole v Krškem, kjer si prisvajam dosti znanosti in izobrazbe.

Zdaj pa še nekaj! Toliko smo se že pismeno pogovarjali ali razgovarjali v kotičku našega gospoda Doropoljskega in želimo naročniki, ko bi enkrat zagledali tudi Vas v našem zabavniku!

Že komaj pričakujem Vašega odgovora in Vas (namreč Vašo sliko) v prihodnjem »Zvončku«.

S spoštovanjem

Vas pozdravlja s Posavja

Stanislav Richly.

Odgovor:

Ljubi Stanislav!

V koš pismo ni šlo, mogoče je izgrešilo pravo pot, da ni dospelo do mene. Bog z njim! Naj dopolnim besede Valentina Vodnika!

»Ne žvenka, ne cvenka,
pa bati se nič!
Živi se brez plenka
ob petju ko*ptič!«

Stori tudi ti tako! Kadar ni nič pod palcem, naj se Ti v grlu zbudi pesem, ker

pravi nekje nekdo: »Veselega srca vesela pesem je najlepši znak!« — V veselem in lepem petju so pozabljene vse težave. — Kar se pa tiče moje slike — potrpi! Naj me slikajo, če hočejo, potem, ko s kotičkom ne bom več imel posla!

Cenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz se hočem oglasiti v Vašem kotičku. Jako sem bila vesela, ker je moj dobri oče naročil »Zvonček«. Rada ga prebiram, ker je v njem mnogo zanimivega. V šoli se najrajša učim zemljepisa in zgodovine. V »Zvončku« mi najbolj ugaja povest »Zlat«. A manjka mi 4. zvezek »Zvončka«, katerega mi sploh niste poslali. Prosim, cenjeni g. Doropoljski, da mi ga pošljete!

Vaša vdana

Vida Ančikova,
učenka IV. r. dekliske
osnovne šole v Ribnici
(Dolenjsko.)

Odgovor:

Ljuba Vida!

V takih primerih, ako in kadar pravočasno ne dobiš naročenega lista, piši upravi, da Ti dopošlje dotično številko. »Zvončkov« urednik ima svoje posle, »Zvončkov« upravnik pa svoje. Tako zahteva red.

Velecenjeni g. Doropoljski!

Danes se prvič oglašam v Vašem kotičku. Jako mi ugaja povest »Zlat«, ki jo z veseljem prebiram. Radoveden sem, kaj prinese »Zvonček« novega iz zgodovine. Želim, da ugledam svoje borno pisemce med Vašimi kotičkarji in pričakujem Va-

šega odgovora, ki za pisemci nikdar ne zaostane.

Mnogo vdanih pozdravov Vam pošilja
Dušan Butara,
učenec III. razr. os. šole na
pripravnici v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Dušan!

Sedaj Ti je izpolnjena želja, ko vidiš v koticu svoje borno pisemce. Borna sta oba: kotic in pisemce, zato pa se jima pridružuje še tretji v številu bornih — borni ta odgovorček!

Cenjeni g. Doropoljski!

Naposled se oglašam tudi jaz v Vaš in naš lepi »Zvonček«. V šoli ga večkrat čitamo. Jako mi ugaja. Najbolj mi pa ugajajo življenjepisi naših pesnikov in pisateljev in pisma, ki Vam jih pišejo dijaki in dijakinje.

Sedaj pa še nekaj iz našega družinskega kroga! Vseh otrok nas je 7. Naš ljubljani oče se prav mnogo trudi, da nas vse pošteno preživi. Pred dvema letoma je Bog poklical k sebi našo preblago mamico, ki nam je bila najdražja. Bila je stara komaj 45 let. Želim, da bi se videle pri Bogu v rajskih višavah!

Prosim, potisnite to moje pisemce v »Zvončkov« kotic!

Najsrčneje pozdrave Vam pošilja

Agata Lipovškova,
učenka 5. šol. l. enorazrednice
v Lokavcu pri Zidanem mostu.

Odgovor:

Ljuba Agata!

Pomilujem od srca vas vse, ki ste tako zgodaj izgubili ljubljeno svojo mamico. Sreča v nesreči pa je, da vam je ostal skrbni oče, ki ima v dobri svoji deci edino uteho in veselje. Naj vas vse čuva dobrotno nebo! — Življenjepise naših velikih mož bomo nadaljevali. Priporoči pa se gospodu Janku Lebanu (Novo mesto-Kandija)!

Ljubi gospod Doropoljski!

Včeraj sem čitala v »Zvončku« pesem »Ples bo« in sem se takoj spomnila, da sem to pesmico že čitala v knjigi »Kalamandarija« od Čike Jova Zmaja — Gradnika. Šla sem gledat in sem jo res tam našla na strani 47. Ljubi gospod Doropoljski, le primate tega fanta v klešče!

Jaz Vam pa prilagam eno pesemco, ki sem si jo namislila sama. Sicer ni jako lepa, toda prosim, da jo vseeno sprejmete v

svoj kotic, ker sem še jako majhna. Star sem 7 let. Hodim v II. razred osnovne šole in jako rada čitam in imam veliko knjig. Zvečer si v postelji pravim pesemce, ki si jih namislim sama na pamet.

Pozdravlja Vas

Djurdjica Fleretova,
Ptuj.

Pomlad prihaja.
Zvončki beli zacingljali,
z glavicami pobingljali,
beli kakor sneg,
lepi kakor smeh.

Mi se bomo veselili,
šopke mamic nosili,
ona jih sprejela bo,
nam poljubčke dala bo.

Odgovor:

Ljuba Djurdjica!

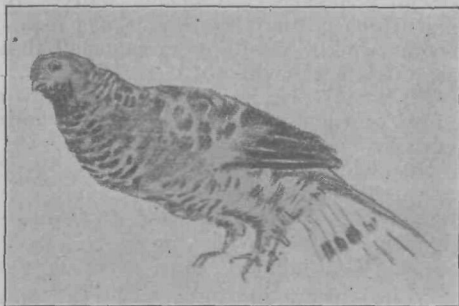
Slično pismo mi je poslal tudi Srečko Zalokar, dijak iz Celja, ki pravi, da je velik greh, ako se tuje pesmi izdajajo za lastno blago. Tisto živahno pesem »Ples bo« sem tudi jaz že poznal, a sem jo vendar dal v kotic, da vidimo, če se še kdo oglasi, ki bi s tem ne soglašal, ako se kdo odeva s pavovim perjem. To sedaj ugotavljata dva primera. Iz tega je razvidno, da morajo biti naši koticarji jako previdni, da jih drugi, še previdnejši, ne zalotijo pri takih poslih. — Tvoja pesemca je po vsebini prav ljubka, zato je ne moti »sneg—smeh«, ker si imela v mislih »sneh—smeh«.

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Mladi risar.

Priobčil V. Jordan.

Rešitev besedne uganke v 5. številu.

O, to, top, pot.

